

Investiguen Buch i Lloveras per l'1-0

El TSJC estudia el conseller d'Interior i l'expresidenta de l'AMI per haver promogut el referèndum



Buch i Lloveras, en fotografies d'arxiu ■ EPA

Pesarrodona, a un pas de ser el primer jutjat per l'1 d'octubre

La jutgessa hi veu un delictes de desobediència greu

180021-11371898

WWW.PAINTBALLBARCELONA.CAT

Tel. 629 845 440



EL PUNT AVUI +

1,20€

DIMARTS • 16 d'octubre del 2018. Any XLIII. Núm. 14791 - AVUI / Any XL. Núm. 13661 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6,7

Injustificable

ANIVERSARI • Avui fa un any que Jordi Cuixart i Jordi Sànchez van ser empresonats per reprimir l'independentisme català

DENÚNCIA • Amnistia Internacional diu que "no hi ha cap justificació" per mantenir la presó i n'exigeix l'alliberament

MENTIDA • Les defenses volen evidenciar les falsedats de les proves aportades per la Guàrdia Civil i presentar-ho al judici



Uns veïns observen els bombers durant les operacions de rescat al municipi occità de Villegailhenc ■ EFE

Tragèdia a Occitània

El temporal escombra Catalunya i provoca almenys 12 morts a Carcassona

May veu "factible" l'acord amb la UE

Reconeix, però, que la frontera nord-irlandesa és el principal escull

Els castells catalans medievals, en una mostra

188850-11470708

api

BiG

SERVEIS IMMOBILIARIS

C/ Montserrat, 41 · 08302 Mataró

Tel. 93 741 00 44

www.bigimmobles.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Fa un any



Fa un any que els van empresonar. Les excuses són puerils. A Catalunya no es va cometre més que una irregularitat administrativa. I tant que s'hi poden fer referèndums! N'hem fet més d'un (un, per cert, per aprovar un Estatut que Guerra i els seus conxorxats van esmicolar sense cap respecte per la democràcia). L'única cosa que cal és l'autorització de Madrid: una qüestió administrativa i prou.

Per què la presó preventiva? Perquè estan cagats (perdoneu la grolleria) de por. Disfressar-ho acusant-nos de colpistes fa riure: saben vostès què és un cop d'estat? El darrer el va fer la Guàrdia Civil, amb altíssimes complicitats. Que hem dividit la societat? Justament això és la democràcia, divisió de parers. O és que es pensen que als Estats Units no està fracturada la societat entre trumpistes i antitrumpistes, com en totes les altres societats?

"Separatistas" diuen, Mare de Déu

Perquè la presó preventiva? Perquè estan cagats de por (perdoneu la grolleria). Disfressar-ho acusant-nos de colpistes fa riure

si en fa d'anys que ho vam contestar! No es pot separar el que no està unit. Nosaltres vam ser conquerits per les armes i imposada la llengua aliena.

Ara fa pocs dies vaig ser a la Fira de Frankfurt; la Generalitat Valenciana convidava cinc escriptors, tots ells en llengua catalana. L'acte tenia lloc -ai!- a l'Instituto Cervantes. Em va tocar ser la primera a parlar. Naturalment vaig emprar el català, i una veu hi va ressonar: "iEn castellano, que es la lengua que nos une a todos!" Vaja, el Decret de Nova Planta és un acte d'unió amable, *gratia et amore*. El públic em va aplaudir, però després un que parlava anglès em va insultar amb ferotgia, i tot seguit vaig saber que el cònsol espanyol a Frankfurt havia prohibit els llaços grocs; tres de nosaltres el portàvem, però no ens van dir res. Que vulguem els presos injustament empresonats al carrer i els exiliats a casa deu ser una maldat...

Quant fanatisme! Quanta mala fe! Quant d'odi. Em pregunto si el crit "a por ellos" i odiant-nos tant, per què no ens deixen marxar?



La vinyeta

Fer



Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Dilema i dignitat

Un any que són en presó preventiva Jordi Cuixart i Jordi Sánchez. Uns homes pacífics i pacificadors. No cal recórrer a les imatges de la seva actuació el dia que una multitud es va concentrar davant la conselleria d'Economia per protestar per l'escorcoll que hi feia la Guàrdia Civil per ordre del jutjat. Al matí havia corregut que els policies anaven a entrar al Palau de la Generalitat. La gent es va indignar, doncs què? Ho van fer en una de les seves dependències, situada a la rambla de Catalunya. I la gent s'hi va dirigir. Jordi Cuixart i Jordi Sánchez s'hi van posar al davant. Sense agressivitat, practicant i defensant el dret a manifestar-se. Cap al tard, van indicar als congregats que es dissolguessin. No hi va haver "assalt" a la conselleria, no es va impedir l'escorcoll de la policia i la jutgessa, a dins. Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, els Jordis, sabien com conduir aglomeracions humanes. En tenien tot un història. Van pujar al sostre d'uns cotxes aparcats de la Guàrdia Civil per adreçar-se als manifestants. Abans ja els havien abonyegat alguns periodistes

“Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, un any i un dia a la presó preventiva

que s'hi havien enfilat. Però no cal recórrer a les imatges. Els que coneixem els Jordis, els que eren en aquell punt i també els que no hi érem sabem que no hi va haver ni "tumult" ni rebel·lió. Si no és que es consideren rebel·lió les manifestacions dels successius Onze de Setembre. Les hi consideren. La causa que els manté a presó i els durà a judici és general, i ens afecta a tots.

Diu que la fiscal general de l'Estat, la que té potestat per posar lògica a les acusacions, es limitarà a sol·licitar-los, a ells i als altres encausats i empresonats, la pena de presó més baixa. La senyora magnànima i el govern que

l'ha situada al càrrec no poden fer més: se'ls tirarien a sobre la judicatura, l'oposició i alguns del propi partit. Així ens va deixar la situació Mariano Rajoy i els seus fiscals i jutges fidels. Aquests, que no van discutir els desitjos presidencials, discutirien els de Pedro Sánchez, si anessin en una altra direcció o la matisessin. La separació de poders és segons com i segons amb qui. Ara en podran presumir. ERC o el PDeCAT o el president Torra o el president Puigdemont es troben en un dilema. Si porten Sánchez a eleccions perquè no li aproven els pressupostos, pot ser que les guanyi bé i no els necessiti per negociar res. També pot ser que guanyin el PP i Ciutadans. Sánchez no traurà els presos i no donarà les satisfaccions sobiranistes tal com se li reclamen. Els altres, menys. Sempre lligats a Espanya, també quan ens projecta venjança. I Jordi Cuixart que manifesta que no vol sortir de la presó de qualsevol manera sinó amb dignitat.

Dignitat, diu? Dilluns, 15 d'octubre. M'han despertat uns petards. Algú ha tingut un record per l'afusellament de Lluís Companys.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/dnho2v>



A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

De veritat, Casado?

Hi va haver un temps (i així ho vaig escriure) en què em preocupava (i ja saben vostès que era una ironia) per Arrimadas. Em preocupava perquè la líder de Ciutadans a Catalunya no està d'acord amb res: ni amb la immersió lingüística, ni amb els llaços grocs, ni amb TV3, ni amb el paper dels Mossos... Vaja, amb res. I m'imaginava, és clar, com de difícil deu ser viure sense estar d'acord amb res del que passa al teu voltant. No em podia imaginar res pitjor. Però sí. Ara veig que sí. Sentint Pablo Casado (i és difícil no sentir-lo, perquè a diferència del seu antecessor ell fa tres rodes de premsa al dia), he descobert que Casado probablement ho deu portar pitjor que Arrimadas. Perquè a aquest home tampoc li està bé res. Res de res. Ni el president espanyol, ni el català, ni els pressupostos, ni TV3, ni els Mossos, ni els presos, ni els exiliats ni res de res. Jo, si fos d'Arrimadas i

“Presons a la carta? Dignes d'un narcoestat? T'ho creus de veritat, tot això que dius?”

volgués guanyar la cursa en què estan ella, Rivera, Casado i uns quants més, m'espavilaria. Però serà difícil, dir tantes o més barbaritats que les que diu Casado. Defensa aferrissadament la Constitució Espanyola (aquesta que parla de les autonomies) però a mi em sembla, cada cop que obre la boca, que no en voldria ni una. “Quan governem, les institucions penitenciàries seran gestionades, com la policia, l'educació i la sanitat, des de la titularitat estatal”, deia l'altre dia. Vol tornar a tipifi-

car al Codi Penal els referèndums (amb la qual cosa, dient-ho, no s'adona que està admetent que ara no ho estan), vol il·legalitzar els partits polítics que no li agraden, i vol tornar a aplicar-nos el 155 perquè, diu, la situació a Catalunya “comença a semblar-se a la *kale borroka* abertzale”. Aquest home no parla, aquest home sembla una màquina de mentir. Li haurien de donar un màster. I *cum laude*. Perquè dir, just quan els Jordis compleixen un any de presó, que a Catalunya se'ls tracta diferent perquè les presons catalanes són “presons a la carta, pròpies de les dictadures i els narcoestats”, això és de *cum laude*. De veritat, Casado? T'ho creus de veritat, això? Perquè a mi em sembla que dir això és creuar una línia que no s'hauria de creuar. Casado no diu la veritat i ho sap. Però se li'n fum. Se li'n fum Catalunya, suposo. I el preocupa, és clar, els seus resultats electorals.

EDITORIAL

Un any de vergonya

Avui es compleix un any de l'empresonament incondicional de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez ordenat per la jutgessa de l'Audiència Nacional –ara al Suprem– Carmen Lamela, acusats d'un delictes de rebel·lió que mai van cometre. Un any després continuen privats de llibertat defensant amb una fermesa i dignitat admirables la seva innocència i les conviccions polítiques, alhora que denuncien la violació dels seus drets i la parcialitat judicial en tot el procés, que ja els ha robat, a ells i a les seves famílies, un any de les seves vides.

Que dos defensors a ultrança de la no-violència del procés, com ells, fossin els primers caps de turc de l'ofensiva judicial de l'Estat no és només una paradoxa, sinó la constatació d'una estratègia repressiva, centrada a escapar i escarmentar l'independentisme, posant en la diana judicial no només el lideratge polític, sinó també el lideratge social representat pels presidents d'Òmnium (Cuixart) i l'ANC (Sànchez), dues entitats que els últims anys han mobilitzat milions de catalans en manifestacions a favor del sobiranisme i la independència.

En aquest any ha quedat demostrat a bastament que la incriminació dels Jordis i de la resta d'encausats –a la presó i a l'exili– es basa en un relat policial fictici i de part, ple de falsedats i omissions interessades, que certifica una violència i uns delictes inexistents. Un relat escrit a dues mans, pel poder executiu i el judicial, amb la mediació de la fiscalia, obviant la separació de poders, dinamitant l'estat de dret i negant el principi de justícia. Cal recordar-ho un cop més, perquè davant aquest atemptat de l'Estat contra persones innocents només hi ha un final assumible i no és cap acusació menor o una sentència menys dura, sinó l'arxivament de la causa o, en el seu defecte, l'absolució.



De reüll

Marga Moreno

Crim i càstig

El líder del Partit Popular, Pablo Casado, que no cal qualificar perquè es descriu prou bé ell tot sol, va dient aquests dies que els presos polítics sobiranistes reben un tracte de favor pel fet de ser en institucions penitenciàries catalanes, amb un règim, diu, més lax que el de les presons espanyoles. I que per aquest motiu les primeres haurien de passar sota control de l'Estat per evitar el que defineix com a “privilegis”.

Ai, si Foucault aixequés el cap, el deixaria caure, desesperat. Entre el corpus de pensament del filòsof

Si Foucault aixequés el cap, el tornaria a deixar caure, desesperat

francès hi ha un espai preeminent per a tot el que envolta el poder, i amb ell el concepte de càstig. Foucault considerava les pràctiques penals no tant una conseqüència de la literatura jurídica, que s'ha fet més “suau” amb el temps, sinó com una part indèstria de l'anatomia política. Casado brama reclamant

més duresa, amb aquella alegria amb que hom dona solucions simplistes a nusos gordians. Obvia que l'aplicació d'una pena, en aquest cas la presó preventiva, per lleu que la consideri, va molt més enllà de la –injusta, hi afegixo– funció repressiva. En paraules literals de Foucault: “Les mesures punitives també tenen el paper positiu de legitimació del poder que dicten les regles.” La presó, a més de privar de llibertat i de drets, és multifuncional, senyor Casado, ja que els reus són vigilats, controlats i, finalment, estigmatitzats davant la societat. No li sembla prou?

Les cares de la notícia



Jordi Cuixart i Jordi Sànchez



Dignitat contra la injustícia

L'any de presó incondicional dels Jordis, per ordre de la jutgessa Carmen Lamela, confirmada després pel jutge Pablo Llarena, és una mesura clarament desmesurada i manifestament injusta, basada únicament en un relat policial fictici i de part, que omet expressament els fets exculpatoris. Arran d'aquest atac sagnant als seus drets i la seva llibertat, cal destacar la dignitat i la fermesa dels Jordis defensant la veritat, la seva innocència, la legitimitat de les seves conviccions i la parcialitat de l'actuació judicial. ■ FOTOGRAFIA: MARC CANTURRI

Tal dia com avui fa...



1 any

Oferta de diàleg
El president Puigdemont, respondrà al requeriment de Rajoy refermant-se en el full de ruta però conservant també la mà oberta a la negociació.

10 anys

El suport de CiU
CiU confirma que presentarà una esmena a la totalitat dels comptes, malgrat els oferiments de José Luis Rodríguez Zapatero.

20 anys

Més trasllats
PSOE i IU se sumen als nacionalistes per exigir més trasllats de presos etarres als centres penitenciaris del País Basc.

Full de ruta

Miquel Riera

Enyorar la Guàrdia Civil



Diu Albert Bramon, veterà socialista catalanista olotí, ara subdelegat del govern espanyol a les comarques gironines, que hi ha alcaldes que, més de vint anys després que marxessin dels seus pobles, encara enyoren la Guàrdia Civil. Bramon recupera la brama que va circular –quan els Mossos es van fer càrrec de la seguretat ciutadana en pobles i comarques, l'any 1996–, que els civils feien una feina millor. Però, evidentment, això era mentida. Els Mossos sempre han estat, des del primer moment, més eficients i molt més propers que no pas les parelles d'abans de la Guàrdia Civil amunt i avall. Una altra cosa és que els canvis sempre provoquen reticències, sobretot entre aquells que, potser, el que enyoraven no era una policia millor, sinó els petits privilegis que tenien amb els civils militars.

Bramon, que quan va fer aquestes declaracions presidia l'acte de la festa del Pilar a la caserna de la Guàrdia Civil

Bramon diu que hi ha alcaldes que enyoren la Guàrdia Civil. Sí, que els ho preguntis als d'Aiguaviva, Sant Julià o Garrigàs, per exemple

de Girona, hauria d'haver mesurat molt més les seves paraules, d'una manca de lleialtat institucional notable envers els Mossos i la Generalitat. I també, i sobretot, perquè s'acaba de celebrar l'aniversari de l'1-O i el que se'guir que no enyoren molts alcaldes ara mateix és la presència de la Guàrdia Civil. Pregunteu-ho, si no, per exemple, als batlles de Sant Julià de Ramis, la Tallada d'Empordà, Garrigàs, Esponejà, Siurana, Aiguaviva o Sant Miquel de Fluvià, on aquell dia els guàrdies civils van reprimir de mala manera la gent pacífica que estava votant –o, fins i tot, van fer el ridícul, com a Sant Mori–. Per cert, tot de poblets petits amb molt poca gent. Vergonya de covards.

Una reflexió final. A la Guàrdia Civil espanyola, en la futura República catalana, que arribarà més tard o més aviat, no l'enyorarem, sinó que l'oblidarem aviat. O és que la feina que fan ara mateix els guàrdies civils no podran fer-la els Mossos d'Esquadra –potser fins i tot millor i amb més recursos–? De fet, qui enyora ara mateix la Guàrdia Civil de Trànsit? Jo, no.



Tribuna

Santiago Vilanova. Periodista autor de 'Fukushima, el declive nuclear'

República i nuclears

He dedicat una gran part de la meua activitat periodística i política a analitzar l'impacte de l'energia nuclear civil i militar. I, sincerament, no hauria acceptat formar part de la llista JxCat si el seu programa energètic no s'hagués compromès a no allargar la vida útil dels reactors nuclears. És a dir, no més enllà de 2024 (Ascó I), 2026 (Ascó II) i 2028 (Vandellòs II); i com a alternativa la defensa d'un model cent per cent renovables a l'horitzó 2050.

ELS ANTECEDENTS dels diputats convergents a Madrid no eren de fiar. Governant Zapatero una esmena de CiU a la Ley de Economía Sostenible va modificar la regulació de les centrals nuclears, eliminant els límits temporals del seu funcionament (podrien arribar fins als 60 anys). El diputat Josep Sánchez Llibre ho va justificar dient que la proposta del PSOE de tancar les nuclears era "anacrònica". La posició favorable a la nuclearització de Catalunya la va defensar el president Pujol i va tenir continuïtat fins i tot durant el tripartit. La sorpresa, però, va venir amb el president Puigdemont, que va impulsar la llei del

canvi climàtic i el Pacte Nacional per la Transició Energètica que opten pel tancament de les nuclears al final del seu període de vida. Una opció conservadora però que alguns ecologistes hem acceptat com a mal menor.

PER PRINCIPI DE PRECAUCIÓ s'haurien de tancar molt abans, entre el juliol de 2020 i el setembre de 2021, que és quan finalitzen el permisos d'explotació actual. Pensem que un accident greu pot esdevenir abans del 2024 i arruïnar les terres de l'Ebre i contaminar les nostres ciutats. Però el govern de la Generalitat ens obliga a ser realistes i assumir aquest perill. No tenim capacitat per crear 300 megawatts eòlics i 300 megawatts solars durant una dècada per tancar les nuclears abans del 2030. Aquesta és la debilitat tecnològica i financera a la qual ens va conduir el pujolisme i que destacats independentistes del PDeCAT, finalment, admeten. Dit això, el lobby de l'Íbex 35 que està a favor de la transició energètica (Grupo Español de Crecimiento Verde), i que criticava el govern Rajoy pel fet d'endarrerir aquest canvi de rumb, dona ara suport tàcit als objec-

tius de la ministra Teresa Ribera: derogar l'impost del sol i acabar amb les nuclears i el carbó. Aquestes multinacionals ja estan invertint en renovables a Amèrica Llatina i els Estats Units. Saben que allargar la vida a 60 anys dels reactors significa un cost superior de 6.000 milions d'euros (probablement seria el doble) si s'apliquen les normatives de la UE establertes després de l'accident de Fukushima. A les elèctriques els convé més invertir-los en renovables i deixar que l'Estat financi la major part del cost del cementiri nuclear i del desmantellament dels reactors. Negoci rodó.

CELEBRO EL COMPROMÍS de tancament de les nuclears del govern Sánchez. És l'única esperança que la República catalana neixi desnuclearitzada. Serà, però, gràcies al canvi estratègic del capitalisme energètic; als greus accidents de Txernòbil i Fukushima; a la posició de la socialdemocràcia avançada i a la resistència del moviment antinuclear. Si es compleix aquest escenari, llavors els consumidors tindrem una nova fita republicana: guanyar el dret democràtic de captar, transformar i fer servir l'energia.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Vint anys i tot per fer

■ Escola, institut, batxillerat, universitat, màster, món laboral. Avui dia sembla que no hi hagi cap altre camí a seguir que aquests passos que des de petits ens repeteixen. Com a estudiant de 4t de carrera sé perfectament la pressió que se'ns imposa per no desviar-nos d'aquest camí. Amb només vint anys sembla que hagi de tenir la meua vida planificada i encarrilada. En un any ja hauria de tenir un treball estable on poder anar creixent, i així sentir que he *triomfat* en la vida. Però, saps què passa? Que el mes passat em van demanar el DNI en un bar al demanar una cervesa. No entenc com a algú que se li demana tant per una banda, pot ser que encara se la confongui amb una nena. Però, al cap i a la fi, només tinc vint anys.

AINA LANUZA DOMÈNECH
Barcelona

No hi ha oci sense ulleres

■ Segons sembla, els joves estan incrementant el seu consum televisiu respecte als últims anys. Les cadenes de televisió s'estan posant al dia, oferint nous continguts. No obstant això, estic observant que tots ells cada dia comencen més tard. És curiós com a la universitat veig de nou companys comentant els programes de la nit anterior, en comptes de l'últim *rending topic* a Twitter. Però al mateix temps, també veig més cares cansades. A Catalunya, en alguns establiments ja s'ha començat a regular els horaris d'obertura; no obstant això, en l'àmbit televisiu sembla que no s'ha acabat d'ajustar. Per als joves, gaudir de l'oci televisiu significa, per desgràcia, fer-ho fins que se'n va el sol.

LORENA REINA OLMEDO
Martorell (Baix Llobregat)

Sí, professora

■ Mai m'hauria imaginat que diria això, però gràcies, matemàtiques. Si no fos per la meua professora de matemàtiques, no estaria cursant el meu últim any de carrera. Ho recordo molt bé. La meua nota final va ser un 4,94, i així es va quedar. Tots els meus companys van anar a la selectivitat i jo em vaig quedar a casa. No us enganyaré, quan la meua professora em va dir que no podria presentar-me a la selectivitat al juny, em va semblar de tot menys un favor. "D'aquí a uns anys m'ho agrairàs." Quan ho vaig sentir, automàticament vaig marxar de la sala. No em vaig adonar de la raó que tenia aquella dona. Siguis on siguis, espero que si llegeixes això siguis conscient que avui soc on soc, en part, gràcies a tu.

EDUARD MAS MISERACHS
Barcelona

Que visquin i ens deixin viure

■ Estàvem reformant un apartament d'estiu per poder llogar-lo durant l'any. Després d'una setmana de la reforma, ens vam adonar que hi vivien uns okupes: una mare amb dos fills. Però la gran sorpresa va ser saber que no podíem fer res per fer-los fora del nostre habitatge. Ni la policia ni els advocats podien actuar perquè la llei ho impedeix. Enfront d'aquesta situació, vam trobar una agència especialitzada en aquest tipus de casos que per 5.000 euros va aconseguir recuperar l'apartament. És evident que el problema dels okupes s'està convertint en un negoci, però la meua veritable pregunta és: Quina culpa hi tenim les persones que únicament volem viure?

VICTORIA SAVCHAK
Barcelona

La frase del dia



“Al considera que la detenció continuada [dels Jordis] és una restricció desproporcionada dels seus drets?”

Fotis Filippou, DIRECTOR ADJUNT D'AMNISTIA INTERNACIONAL A EUROPA



Tribuna

Melcior Comes. Escriptor

Llibertat i paradoxa

Arreu del planeta es va detectant l'esgotament del model democràtic. La pujada d'una dreta populista amb ressos feixistes en molts països —últimament al Brasil, potser esperonada per l'èxit de Trump als EUA— hauria d'obligar-nos a replantejar algun dels puntals més aparentment sòlids de la nostra manera de viure junts i de prendre les decisions col·lectives.

A ESPANYA, la dreta sembla ara dividida en tres partits, però està més unida que mai en les propostes més aferrissades contra la llibertat, la descentralització, les minories i les seves llengües, els drets de les dones i immigrants, etc. L'assagista israelià Yuval Noah Harari diu en un treball recent que les masses estan usant el seu vot, que encara té pes polític, per fer front a un desgast del seu poder en l'esfera econòmica i social, que senten que els està portant cap a la irrellevància absoluta.

SEGONS HARARI, hi hauria arreu del món un corrent *il·liberal* molt actiu, que es mou ara per posar fi a la sensació de futilitat al qual els aboca el sistema econòmic; els mateixos que abans se sentien explotats ara lluiten i voten per deixar de sentir-se invisibles. La globalització potser ha portat més riquesa arreu, però precisament per això hi ha d'altres demandes que semblen més profundes i igualment insatisfetes. Així, les que passen per la identitat i la seguretat. Totes les manifestacions que es fan a Catalunya en defensa de “la hispanitat” o “la llengua de tots” o “la unitat d'Espanya” tenen en comú —a més dels seus participants, les mateixes banderes—, una nostàlgia per allò que ens fa sentir forts, poderosos, únics i amb autoritat per sobre de les conjuncions complicades del magma identitari i de la pluralitat democràtica. Hi ha l'enyor accentuat d'un món més sim-

ple: amb menys batibull, menys decisions que prendre, més identitat sense fissures, menys llengües i complicacions. Més autoritat i ordre.

TOT MOVIMENT POPULISTA és regressiu, nostàlgic i, com en diuen ara, *apoderador*: les masses són atiades per un equip de demagogs oportunistes que els prometen que gràcies a ells tindran més força i més capacitat d'incidir en allò que suposadament els afecta. La llàstima és que sempre es basa a perseguir, limitar, treure poder als *altres*; tot populisme es fa a costa d'algú, que fa de boc expiatori dels mals socials.

LA MORT DE LA DEMOCRÀCIA —com la del gènere novel·lesc— és un tòpic clàssic en l'anàlisi d'aquesta manera de governar-se. Sembla que va ser John Adams qui va dir que totes les democràcies acaben suicidant-se un dia o l'altre; potser el que passa és que arriben als límits del possible i llavors hi ha proves d'altres propostes —autocràcies i dictadures, plutocràcies de l'espectacle—, que acaben decebant encara més. La democràcia és una manera de resignació sempre esperançada, però finalment no pot prometre ni el cel a la terra ni la capacitat de resoldre les princi-

“El progressisme espanyol va preferir atonyinar votants catalans abans de pactar un referèndum amb els seus representants”

pals situacions.

S'ACUSA EL SOBIRANISME català d'haver despertat el feixisme a Espanya, i tot per haver plantejat un referèndum d'autodeterminació. Es va a culpar més el demòcrata català —que només diu que vol votar, i que acceptaria perdre, i que es passa la meitat del seu temps explicant de quina manera desactivar la desafecció contra l'Estat— que no els que des de fa dècades van incubant l'ou de la serp. A Espanya hi ha una premsa que encara publica necrològiques laudatòries de nazis i feixistes, i tertúlies de falangistes a la televisió, i misses en record de Franco, a qui per cert tampoc seran capaços de treure del Valle de los Caídos sense que acabi en una catedral centrada de Madrid, per molt que la diplomàcia de Pedro Sánchez miri de moure fils al Vaticà.

ÉS EN AQUESTES DÈRIES —sumades al fracàs escolar, la crisi econòmica i de la veritat periodística— on hi ha l'arrel de l'exageració populista amb tocs autoritaris que ens assetja pertot. El progressisme espanyol va preferir atonyinar votants catalans abans de pactar un referèndum amb els seus representants; ara s'espanta que la dreta es mogui més desimbolta i autoritzada que mai.

EL NOSTRE SOBIRANISME, amb el que té de liberalisme radicalment democràtic i europeista, mira d'escapar d'aquestes dinàmiques regressives amb el projecte d'una república que ens en salvi, encara que la simple invocació d'aquesta idea d'emancipació serveix més per fer créixer la resistència que no per acostar la possibilitat de fer-ho possible. Com més parles del teu somni, més creix el malson que et volen fer empassar. En política democràtica són desgraciadament habituals aquestes paradoxes

De set en set

Enric Serra

Superar el parlamentarisme



Tenim molt als lla-vis l'1-O i el volem aplicar a la vida política actual com si aquesta fos un paper llis i net. I no ho és. El govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya van assumir el repte de liderar el sobiranisme, de celebrar un referèndum d'autodeterminació i de proclamar-ne el resultat gràcies al consens i al pacte. D'aleshores a avui han passat moltes coses: el nostre govern i alguns líders polítics i socials han estat empresonats o són a l'exili; centenars de persones estan processades en una causa tan injusta com es vulgui, però amb tota la força d'un estat opressor; la intervenció de

La unitat estratègica ha estat sempre difícil però ara ja sembla impossible

l'autonomia i de les finances han deixat un rastre miserable i la repressió política i judicial ens ha posat una diana a l'esquena a mercè de la manipulació informativa, la demagògia política i la violència unionista.

La complexitat s'ha multiplicat i les forces s'han dividit, no només pels efectes d'aquesta repressió sinó també per la cronificació de les nafres ocasionades pels fregadissos de l'anterior pacte i fins i tot de més temps enrere. La unitat estratègica ha estat sempre difícil però ara ja sembla impossible perquè la política nacional s'ha subordinat a la política parlamentària i els condicionants de cada formació estan cada vegada més subjectes a aspectes tàctics i programàtics. Per tant, potser ja no podem limitar al govern i al Parlament la responsabilitat d'articular el futur del país i es fa necessari compartir-la amb un organisme socialment més ampli i socialment articulad.

Sísif

Jordi Soler



Nacional

Citació al regidor de Sant Joan de Vilatorrada

Pesarrodona podria ser el primer càrrec públic jutjat per haver-se oposat a les càrregues de l'1-O

Els efectes de la tempesta final de l'huracà 'Leslie'



Dotze morts a Occitània per les riuades mentre a Catalunya els rius estan a vessar

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La Guàrdia Civil, al c

DATA Avui es compleix un any des que Jordi Sànchez i Jordi Cuixart van ser tancats a la presó amb l'objectiu d'aturar el moviment independentista **ACCIÓ** Les seves defenses volen evidenciar la distorsió de les proves d'aquest cos de seguretat i presentar-ho al judici

Mayte Piulachs
BARCELONA

Un any en presó preventiva per haver estat els mobilitzadors d'una bona part de la ciutadania cap a la independència de Catalunya. Són 365 dies de càstig que just compleixen avui el president d'Òmnium, Jordi Cuixart, i l'expresident de l'ANC i diputat de JxCat, Jordi Sànchez, després que, aquell 16 d'octubre del 2017, la magistrada de l'Audiència Nacional Carmen Lamela els enviés a la presó de Soto del Real, acusats d'un delictes de sedició. Hi anaven preparats, i van enregistrar un vídeo per denunciar-ho. Tothom es va esglaiar. Cuixart i Sànchez ja hi havien anat a declarar una setmana abans, el 6 d'octubre, i, malgrat els anuncis des de Madrid que entrarien a la presó, hi van tornar. La seva presó preventiva l'han confirmat el jutge instructor del Tribunal Suprem, que els ha processat pel delictes de rebel·lió amb els membres del govern, i de la sala penal. Els Jordis i els altres set presos polítics han constatat ara que aniran a judici emmanillats, i que hauran de tornar a estar en centres penitenciaris espanyols. Serà el gener del 2019. La fiscalia, que manté el delictes de rebel·lió, última els escrits d'acusació. Les penes sol·licitades pels Jordis seran inferiors a les dels membres del govern, ja que als polítics se'ls acusa d'una rebel·lió agreujada que inclou la malversació de fons.

Els informes cuinats per la Guàrdia Civil –sobretot els de la 7a zona– i compartits en les causes del Suprem, l'Audiència Nacional i el jutjat d'instrucció 13 de Barcelona són la única base amb què els jutges

han construït el relat criminal contra els activistes civils. Ara les seves defenses reclamen a la sala d'enjudiciament del Suprem que es contrasti tota la feina d'aquest cos de seguretat, que no va permetre el jutge instructor, Pablo Llarena. És a dir, demanen que es reobri la instrucció per practicar unes proves perquè es puguin incloure en el judici. Els lletrats de Cuixart, Marina Roig i Àlex Solà, en un laboriós escrit, recorden a la sala que la jurisprudència del Suprem (dictada per Manuel Marchena, president de la sala penal i que redactarà la sentència de la causa catalana) marca que no es pot aprovar prova o testimonis nous si no s'ha fet abans en la instrucció. Algunes d'aquestes reclamacions són:

El dispositiu

■ Les mobilitzacions ciutadanes del 20 de setembre del 2017 per obstaculitzar els escorcolls policials que volien desmuntar el referèndum de l'1-O, especialment al Departament d'Economia (amb 60.000 concentrats, segons l'acusació), són per a la Guàrdia Civil i els jutges una prova clau del suposat "alçament" que requereix el delictes de rebel·lió, a més de la violència. D'aquesta mobilització de les "masses", se'n fa responsables directes Sànchez i Cuixart.

Els escorcolls del 20-S eren vitals i per això el penalista Jordi Pina, advocat de Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull, sol·licita al Suprem que la Guàrdia Civil porti quin era el dispositiu policial dissenyat, amb el nombre d'agents uniformats i de paisà, per executar aquest cabdal objectiu, en què es van detenir una vin-



Les xifres

17.242

euros calcula el jutge Llarena els danys materials a dos vehicles de la Guàrdia Civil el 20-S, i per l'1-O. No les carrega als processats.

tena de càrrecs i empresaris. L'operació policial va ser caòtica i Sànchez ja va dir, passat el 20-S, que se'ls havia preparat un parany a Economia, però no van caure-hi. No obstant això, se'ls acusa que aquell 20-S van incitar a la violència.

Pina també demana que Economia porti els enregistraments de les càmeres de fora i de la primera planta per evidenciar "que es podia sortir

de l'edifici i que sempre hi va haver la col·laboració" de Sànchez, amb els agents. I insisteix que s'aprovi la declaració com a testimonis de Lluís Llach, llavors diputat de JxSí i que va ser davant d'Economia tot el dia al costat de Sànchez, i d'un sergent dels Mossos de l'àrea d'escortes, negats pel jutge Llarena.

Tres sospitosos

■ Pina també exigeix que la Guàrdia Civil porti el protocol de seguretat vers les armes llargues, com les que es van deixar dins dels vehicles aparcats davant d'Economia, sense que passés cap desgràcia; només hi va haver danys als cotxes. Encara més, el penalista pregunta si el cos armat va identificar algunes persones que eren a la zona, i fins i tot si

ha denunciat un home, Miquel R.M., la ronyonera del qual va aparèixer a l'interior d'un dels vehicles policials, segons consta en l'atestat aportat a la causa. Fonts judicials han assegurat a El Punt Avui que no hi ha cap causa oberta contra aquesta persona.

Aquesta deixadesa de la Guàrdia Civil, intencionada o no, també és assenyalada per la defensa de Jordi Cuixart. Els advocats Marina Roig i Àlex Solà requereixen que s'aclareixi si les tres persones identificades i que podrien haver accedit al vehicle de la Guàrdia Civil tenen cap relació amb Òmnium. També exigeixen saber si la Guàrdia Civil va elaborar una "anàlisi de riscos" davant l'elevat nombre d'escorcolls i detencions que van practicar el 20-S, entorpits sense violèn-

cia per ciutadans.

Peritar la vio

■ En les mobilitzacions va haver ferits i la Cuixart demana una prova per desmentir la violència. Els sol·liciten una periclitat en què dos experts els missatges on de Cuixart i altres que consten en la causa determini si "contencions concretes a accions reaccionals violentes".

Roig i Solà també un peritatge perquè els mitjans de comunicació collits per la Guàrdia Civil farcir el relat de la causa, per desemmascarar l'imparcialitat" del

L'APUNT

Honrar Felip VI o la llibertat d'expressió

David Portabella

Tot i viure el 3 d'octubre com si fos el 23-F del seu pare Joan Carles I, el rei Felip VI no ha commemorat l'1-O ni el 3-O del seu discurs tan lloat pels seus hagiògrafs. "Trabajo de despacho", explicava la Casa del Rei a qui preguntava per l'activitat de Felip VI. En el primer acte públic del mes, l'aturada militar del 12-O, el rei vestia l'uniforme de cap de l'exèrcit de l'aire i es va sentir fe-

rit per la llibertat d'expressió del Parlament a l'hora de reprovar-lo amb una moció, que no és un acte jurídic sinó un sentir. Els mentiders madrilenys avisen que Felip VI volia una fotografia de reparació moral amb els poders de l'Estat quan Pedro Sánchez va errar amb el protocol. I Sánchez continua estudiant si pot impugnar una opinió al TC per honrar un rei.



descobert



Cuixart i Sánchez en anar a declarar per segon cop a l'Audiència Nacional, el 16 d'octubre del 2017. D'allà, a la presó. Dalt del vehicle de la Guàrdia Civil, el 20-S. I vehicles aparcats sense protecció durant els escorcolls a Economia ■ ACN / JOSEP LOSADA

lència

ions no hi defensa de na original ir la incita- Els lletrats ial sociolò- erts analit- als i escrits investigats usa perquè nen incita- ctes insur- '.

é demanen uè dos exe- e analitzin unicació es- ia Civil per mes i "sus- violència". rar "la falta l tinent co-

ronel de la Guàrdia Civil Daniel Baena, que signa els primers informes que vesteixen la incitació a la violència, Pina i Andreu van den Eynde, advocat de Junqueras i Romeva, solliciten que Twitter reveli el nom del titular del compte @maquiavelo1984, el qual va emetre missatges contra el govern, i darrere el qual *Público* va assegurar que s'amagava Baena, de qui també demanen la seva declaració, sempre negada.

Declaracions al TS

■ Catalunya Ràdio donava a conèixer ahir les declaracions que Sánchez i Cuixart van fer davant del jutge el 16 d'abril passat. Els dos presos hi van posar en dubte la instrucció. Sánchez va recordar a Llaena que en les interlocutòries el mateix jutge s'identificava

com a víctima dels actes conduents a l'1-O: "No sé si això l'allunya, a vostè, de la imprescindible objectivitat que hauria de tenir un jutge instructor". Cuixart denuncia que és jutjat pel TS i no per un jutge predeterminat per la llei com correspondria, a més de permetre's que el cas s'investigui en paral·lel en tres o quatre procediments diferents. Respecte a la protesta del 20-S, Sánchez recorda que hi va haver crits, càntics i xiulades, però "en cap moment, accions d'agressivitat", mentre que Cuixart hi defensa el seu dret a la protesta i a la dissidència expressat aquell dia. Sánchez pregunta a Llaena per què es va utilitzar la força policial l'1-O si la llei del referèndum ja havia estat suspesa i, per tant, no tenia recorregut legal? ■



Adriana Ribas, coordinadora d'Amnistia Internacional a Catalunya ■ JUANMA RAMOS

Amnistia considera injustificable la presó dels Jordis

- Reitera la desproporció d'atribuir-los rebel·lió i sedició
- Lamenta que els tribunals hagin agreujat la "injustícia"

Xavier Miró
BARCELONA

Amnistia Internacional torna a demanar la llibertat immediata de Jordi Sánchez i Jordi Cuixart i considera "injustificable" que continuïn a la presó un any després d'haver-hi ingressat. L'organització dels drets humans qualifica de "restricció excessiva i desproporcionada" dels seus drets de llibertat d'expressió i de reunió pacífica el fet que se'ls mantingui encara empresonats.

Amnistia no qüestiona les decisions del Tribunal Suprem pel que fa a la llei del referèndum ni la seva aplicació, però reitera que els dos presos "tenien dret a organitzar i promoure reunions pacífiques en defensa" d'aquest referèndum i de la independència de Catalunya. Tot admetent que el dret internacional permet als estats adoptar mesures restrictives a

Les frases

“Atribuir-los delictes greus com ara la rebel·lió i la sedició és desproporcionat i una restricció excessiva”

Adriana Ribas
COORDINADORA D'AMNISTIA A CATALUNYA

“Les autoritats judicials han agreujat aquesta injustícia en no aprofitar per posar fi a la detenció”

Esteban Beltrán
DIRECTOR D'AMNISTIA A ESPANYA

la llibertat d'expressió per protegir l'ordre públic o la seguretat nacional, l'organització hi afegeix que això requereix demostrar que les restriccions són "necessàries i proporcionades, un fet que no s'ha donat en aquest cas". Amnistia recorda que aquestes restriccions han de ser "l'instrument menys in-

trusiu" possible per protegir aquells objectius. L'organització hi afegeix que les sancions penals i la privació de llibertat constitueixen sovint "una restricció desproporcionada" i és així com qualifica els càrrecs penals de rebel·lió i sedició que se'ls atribueixen. A Amnistia no li consta que els Jordis "amnessin els vídeos de la causa contra els independentistes catalans, a banda dels vídeos on es denuncien que els faltava documents.

40.000

trusiu" possible per protegir aquells objectius. L'organització hi afegeix que les sancions penals i la privació de llibertat constitueixen sovint "una restricció desproporcionada" i és així com qualifica els càrrecs penals de rebel·lió i sedició que se'ls atribueixen. A Amnistia no li consta que els Jordis "amnessin els vídeos de la causa contra els independentistes catalans, a banda dels vídeos on es denuncien que els faltava documents.

"En cas de demostrar-se que van convocar els manifestants per impedir una operació policial lícita", el fet podria ser perseguit penalment "però atribuir-los delictes greus com ara la rebel·lió i la sedició és desproporcionat", conclou Adriana Ribas, coordinadora a Catalunya. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY** 16 d'octubre del 2017

EMILI GISPERT

**Lamela envia els Jordis a la presó**

La magistrada de l'Audiència Nacional Carmen Lamela decreta presó incondicional per a Jordi Sánchez, president de l'ANC, i Jordi Cuixart, president d'Òmnium, acusats d'un delictes de sedició arran de les protestes del 20 de setembre da-

vant de la seu d'Economia. Abans, declara davant la mateixa jutgessa Josep Lluís Trapero, major dels Mossos, que evita la presó malgrat la petició de la fiscalia. A la imatge, els Jordis entrant a l'Audiència Nacional. ■ JUAN CARLOS HIDALGO / EFE

MISSATGES DE JORDI CUIXART I JORDI SÀNCHEZ

“Benvolguts amics. Si veieu aquest vídeo és perquè els aparells de l'Estat han decidit limitar la meua llibertat en tant que president d'Òmnium...”

JORDI CUIXART PRESIDENT D'ÒMNium CULTURAL



“Lamentablement, la decisió de la jutgessa ha estat privar-nos de llibertat. És un acte que no respon a cap principi de justícia...”

JORDI SÀNCHEZ PRESIDENT DE L'ANC

**Protestes i cassolades espontànies arreu del país**

El dia acaba amb multitudinàries concentracions de protesta i sorolloses cassolades en protesta pels empresonaments. Al matí Carles Puigdemont ha enviat una carta a Rajoy demanant diàleg, que aquest ha rebutjat, també per carta.



“És una molt mala notícia. Pretenen empresonar idees, però ens enforceixen la necessitat de llibertat”

CARLES PUIGDEMONT
PRESIDENT DE LA GENERALITAT



“Pacífics, impulsors de mobilitzacions multitudinàries sense incidents són a la presó. És injustificable”

CARME FORCADELL
PRESIDENTA DEL PARLAMENT



“El Parlament sabrà recollir aquest clam, la demanda que els catalans tinguem estat propi”

JORDI CUIXART PRESIDENT D'ÒMNium



“Demanam parlar, asseure'ns i dialogar, i el PP, via fiscalia, respon amb la presó incondicional”

ORIOl JUNQUERAS
VICEPRESIDENT DE LA GENERALITAT



“Els Jordis són ostatsges polítics de l'Estat espanyol. Els utilitzen com a element de pressió”

AGUSTÍ ALCOBERRO
VICEPRESIDENT DE L'ANC



“Rebuig frontal a la presó preventiva per convocar una manifestació pacífica. És una barbaritat”

ADA COLAU
ALCALDESSA DE BARCELONA



“Alguns es creien impunes. L'estat de dret acaba posant cadascú al seu lloc”

XAVIER GARCÍA ALBIOL
PRESIDENT DEL PP A CATALUNYA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra exigeix a l'Estat que faci justícia amb Companys

■ El president recorda que ni la monarquia ni cap govern espanyol han condemnat l'assassinat de fa 78 anys ■ El cap de l'executiu promet lluitar "amb totes les conseqüències" pels ideals de l'afusellat



Torra, Torrent, Colau i membres del govern, ahir, al Fossar de Santa Eulàlia del castell de Montjuïc, on van afusellar Companys el 15 d'octubre del 1940 ■ ACN

Emili Bella
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, va exigir ahir a l'Estat espanyol que demani perdó per l'assassinat de Lluís Companys, l'únic president escollit democràticament a Europa afusellat. Torra va lamentar que ni la monarquia ni tampoc cap govern espanyol hagin condemnat aquell crim franquista, del qual ahir es complien 78 anys. Després de dipositar la tradicional ofrena floral a la seva tomba, al Fossar de Santa Eulàlia de Montjuïc, el presi-

Les frases

“Lluitarem fins al final pels ideals de Companys, amb totes les conseqüències”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

dent i el vicepresident, Pere Aragonès, van reivindicar els valors republicans de Companys, que era d'ERC, pels quals es van mostrar disposats a "lluitar fins al final, amb totes les conseqüències". "Companys va donar la vida per

“Avui, que tenim presos polítics i exiliats, hem d'aprendre també de la lluita de Companys”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

Catalunya i va lluitar sempre per uns ideals de justícia, de fraternitat i d'igualtat, els valors republicans amb els quals avui una generació també s'alça per reclamar que la llibertat de Catalunya és una causa per la qual val la pe-

“Reivindico un cop més la llibertat de les persones que estan a la presó”

Ada Colau
ALCALDESSA DE BARCELONA

na lluitar fins a les últimes conseqüències”, va afirmar Torra.

El cap de l'executiu va exigir a l'Estat que faci els deures i que anul·li els judicis de la dictadura i va avisar Pedro Sánchez que no n'hi ha prou exhumant

“[L'assassinat de Companys] ha de ser motiu de reflexió sobre els millors camins per preparar el futur”

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

Francisco Franco del Valle de los Caídos, sinó que cal eliminar també tots els reductes franquistes que encara perviuen a l'Estat.

El record a Companys arribava molt marcat per l'existència de presos polítics i exiliats, la vigília del

primer aniversari de l'empressonament de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. Des del Tarròs, el poble natal del president afusellat, Torra va alertar: "Ens estem jugant la dignitat col·lectiva com a país. En algun moment haurem de dir prou i aquest moment està a punt d'arribar."

Vorejant l'amenaça desafortunada, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va fer servir la figura del màrtir per advertir que "la commemoració del 78è aniversari de l'assassinat del president Lluís Companys és un fet que ens relliga amb la història i que ha de ser motiu de reflexió sobre quins són els millors camins per preparar el futur del país".

I, en un moment en què l'aritmètica parlamentària necessita el suport dels comuns, ahir es va produir una altra fotografia conjunta després de la reprovació del rei: Quim Torra; el president del Parlament, Roger Torrent, i l'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, van protagonitzar plegats la primera ofrena del dia al president executat, al monument en memòria de Companys que hi ha al Fossar de Santa Eulàlia del castell de Montjuïc, on va ser mort a trets el 15 d'octubre del 1940. "Avui, que tenim la presidenta del Parlament Carme Forcadell a la presó, que tenim presos polítics i exiliats, hem d'aprendre també de la lluita de Companys", va reclamar Torrent.

"Més enllà de les discrepàncies polítiques, reivindico un cop més la llibertat de les persones que estan a la presó", hi va afegir Colau, esquivant el terme *presos polítics*. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs



Temps d'“excepcionalitat”

Es polítics catalans no es cansen d'afirmar que vivim un temps d'excepcionalitat. És ben cert. No té res de normal que la política catalana hagi de conviure amb polítics a les presons i a l'exili. Tot allò que es parla d'un costat o de l'altre gira al voltant dels fets del setembre-octubre de l'any passat en espera d'un judici que marcarà un abans i un des-

prés en la política catalana. Es descarta del tot que el president Quim Torra convoqui eleccions abans que se sàpiguen les sentències. Segons els experts, les sentències no seran públiques fins a l'estiu vinent i abans s'hauran celebrat les eleccions municipals i les europees.

Mentrestant, les discussions entre JxCat i ERC continuaran. La

setmana vinent hi haurà més votacions al Parlament i demà caldrà veure quin suport hi obtindrà el conseller d'Interior, Miquel Buch, quan comparegui per explicar els aldarulls del mes passat a les portes de la cambra catalana i el suport que hi tindrà el vicepresident, Pere Aragonès, quan expliqui les seves intencions pressupostàries. El malestar entre les

dues forces sobiranistes s'incrementarà quan s'acostin les eleccions municipals, en què les dues formacions lluitaran per un públic molt semblant. A hores d'ara, l'antiga CiU manté encara el poder municipal en uns cinc-cents municipis. Un poder que, amb les sigles que siguin, no voldrà deixar escapar perquè passin a les mans d'Esquerra Republicana.

L'independentisme, malgrat la falta sovint de direcció política i els daltabaixos entre les forces sobiranistes, no perd pistonada. Es manté la fidelitat del votant, que veu, d'una banda, que s'està vivint un temps d'excepcionalitat i, d'una altra, que espera que el govern i el Parlament recuperin la normalitat necessària per tirar endavant el dia a dia.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Quadern d'economia

Contra Catalunya



Francesc Cabana

Barcelona

Que quedi clar: una cosa és anar contra uns polítics que mantenen una posició determinada i una altra de ben diferent és anar contra Catalunya. Una cosa és no acceptar el procés sobiranista i una altra, proposar-se convertir Catalunya en els Monegres, tal com ha dit un alt directiu. Amb la primera actitud, ataquen unes posicions polítiques, un fet acceptable en democràcia; amb la segona, estan atacant els habitants d'un país, votin el que votin, siguin qui siguin.

La setmana passada, tots els diaris barcelonins es van fer ressò d'una notícia una mica antiga, però amb afegits cabdals: el trasllat de les seues socials de moltes empreses catalanes, especialment

les de dos bancs catalans: CaixaBank i Banc Sabadell. "La pressió política estava cantada", vaig dir en un article publicat en aquest diari (El Punt Avui, 8 de maig del 2018, *Qui va retirar els diners?*) quan ningú en parlava. Ho considerava una acció llastimosa del nostre estimat govern espanyol, que ja ens té acostumats a decisions d'aquest estil.

Però ara sabem una altra cosa, que no ha estat desmentida. El rei Felip VI, digne successor de Felip V –el rei del 1714 i del setge de Barcelona–, va trucar personalment a Joan Olliu, president del Banc Sabadell, per demanar-li –o més aviat per exigir-li– que traslladés el domicili social del banc fora de Catalunya. Ho va fer, i ara el domicili social és a Alacant. Un fet que resulta absurd en un banc que porta amb molta honra el nom de la població del Vallès on va néixer el 1881, fa 137 anys.



Felip VI ■ SÒNIA PAU

Al mateix temps, Isidre Fainé, president de La Caixa, era convocat a una reunió a Madrid, en què van participar el rei Felip VI i alts representants d'empreses de l'Íbex 35. La petició –l'exigència– va ser la mateixa: CaixaBank ha de portar la seua social fora de Catalunya. També ho va fer, i ara és a València. Els extractes de

compte que rebo d'aquesta entitat porten ja aquest domicili. M'imagino què en diria Francesc Moragas, fundador de La Caixa i persona d'una profunda catalanitat. Les reunions del consell d'administració de les dues entitats financeres van confirmar el canvi. Es diu que cap dels dos presidents ho veia clar i que els que també van manifestar el seu desacord van ser Miquel Roca, secretari del Banc Sabadell, i Jordi Gual, director general de CaixaBank. La notícia ha arribat a través dels diaris, tal com he dit, però amb lleugeres diferències. *La Vanguardia*, que té com a propietari el comte de Godó, gran d'Espanya, no menciona el paper del rei.

L'Estat té un poder absolut sobre les empreses financeres, que pot exercir a través del Banc d'Espanya, el qual, teòricament, té plena autonomia, però ja es poden imaginar què farà si rep una telefonada del rei, cap de l'Estat. Em baso en experiència personal. El Banc d'Espanya pot seguir diversos camins, però tots acabaran amb el banc de cap per avall i en situació mer-

cantil de fallida.

Després hi ha les 2.000 empreses i escaig –industrials i de serveis– que també han canviat el domicili social. Els diners els han guanyat fins ara a Catalunya, però si el país s'ha de convertir en els Monegres, val més ser a Madrid, des d'on es mana a Catalunya.

Tot això és molt greu. Si no és veritat el que dic, agrairia que ho desmentissin com més aviat millor. Personalment, la meua reacció és de ràbia, tot i que es manifestarà democràticament i sense violència.

Entenc que el rei Felip VI, el govern espanyol i algunes empreses de l'Íbex 35 van contra el procés sobiranista. Aquest procés és desordenat –per desgràcia, al meu parer–, però absolutament democràtic i sense violència, tot i tenir els seus dirigents a la presó i a l'exili, ben injustament. La meua dona, els meus fills, els meus nets i els meus amics es poden passejar per Barcelona amb tota la tranquil·litat del món. O és que a Madrid es creuen que a Catalunya el clima és de guerra civil?

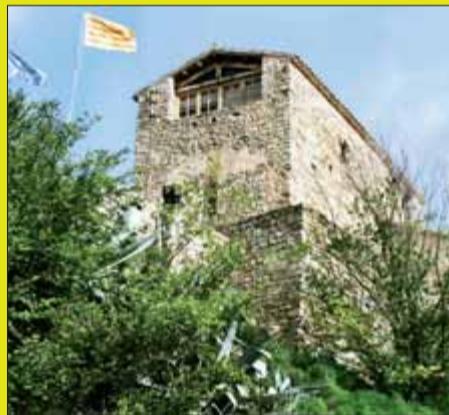
DISSABTE, 20 D'OCTUBRE DE 2018



32è APLEC

AL SANTUARI DE L'ECOLOGIA, GALLIFA

COMIAT A MOSSÈN JOSEP DALMAU

cristià revolucionari, polític compromès, ecologista radical

PROGRAMA DELS ACTES I INTERVENCIONS

El Patronat del Santuari Ecològic de Gallifa, en record de mossèn Dalmau, que va morir el passat 5 de setembre, ha decidit celebrar la cerimònia de l'enterrament de les seves cendres al Santuari, seguint la seva voluntat. L'acte tindrà lloc el dia 20 d'octubre, coincidint amb el 92è aniversari del naixement del mossèn. La cerimònia s'emmarcarà dins el 32è Aplec, una de les festes més emblemàtiques d'aquest Santuari.

11:00 h. A l'auditori

Els actes començaran a les 11 del matí amb el **parlament d'Arcadi Oliveres**, economista i activista per la justícia social i la pau, que tractarà sobre la persona de mossèn Dalmau.

A continuació actuarà la **Coral Poble que canta** sota la direcció del mestre Jaume Llobet, donant un aire festiu i patriòtic a la diada.

12:00 h. A l'ermita del Santuari

Cerimònia per dipositar les cendres. Durant l'acte hi intervindrà Ramon M. Nogués, escolapi i biòleg, amb unes paraules sobre la transcendència. Tot seguit actuarà el **quartet musical Amics de Mn. Dalmau**. Al final es cantaran els **Goigs de la Mare de Déu del Castell**, protectora de l'ecologia.

13:00 h. A l'auditori

Se celebrarà l'**acte d'Acomiadament popular**, on les persones que hi vulguin participar podran intervenir breument per expressar les seves experiències, vivències o tractar aspectes relacionats amb Mn. Dalmau.

14:00 h. A l'esplanada de les barbacoes

L'Aplec acabarà amb un **Dinar groc solidari**, com feia temps que el mossèn volia organitzar al Santuari, per donar suport als nostres polítics empresonats o exiliats. Els beneficis aniran destinats a la Caixa de Solidaritat.

Preu del dinar 15€. Inscrip. ES07 2100 0810 2302 0068 3349.

Inform. 649.94.83.50 i 93.8661101

Ens plauria molt la vostra assistència als actes del 32è Aplec del Santuari Ecològic de Gallifa.**Benvinguts al Santuari de l'Ecologia, una de les obres més estimades per mossèn Dalmau.**

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pesarrodonna sortint de declarar del jutjat de Manresa dimecres passat ■ E. ESCOLÀ /ACN

Pesarrodonna sabrà aviat si el jutgen per desobediència

La fiscalia ha de decidir d'aquí a deu dies si archiva el cas o no, un cop la jutgessa ha tancat la instrucció feta d'ofici pels fets de l'1-O

Jordi Alemany
SANT JOAN DE VILATORRADA

El regidor de Cultura de Sant Joan de Vilatorrada, Jordi Pesarrodonna (ERC), sabrà d'aquí a deu dies si la fiscalia decideix que sigui el primer càrrec que passi per un judici oral arran del referèndum de l'1-O. Aquest és el termini que ha donat la titular del jutjat de primera instància número 2 de Manresa, María Teresa Rodríguez, un cop va tancar el dia 11 la instrucció que va iniciar d'ofici contra el regidor –com també va fer amb els alcaldes de Callús i Fonollosa en presentar denúncies per lesions– i en la qual conclou que hi ha indicis d'ha-

La frase

“És una venjança, és obsessiu. Em volen inhabilitat i a la presó, però em mantindré tossudament alçat”

Jordi Pesarrodonna
REGIDOR DE CULTURA DE SANT JOAN DE VILATORRADA

ver participat “en un presumpte delictes de desobediència greu a l'autoritat”. La jutgessa considera que va constituir les meses electorals a l'escola Joncaldella i va tancar les portes a la Guàrdia Civil i que no va complir com a càrrec públic les providències del Tribunal Constitucional de suspensió del referèn-

dum quan hauria de tenir “no només l'obligació” de saber-les, sinó “d'acatar-les”.

Pesarrodonna, que es va fer popular per la fotografia amb el nas de pallasso al costat d'un guàrdia civil el 20 de setembre de l'any passat a la conselleria de Governació, ja va veure com l'Audiència Provincial va arxivar les causes de resistència i odi per l'informe de la Guàrdia Civil pels fets de l'1-O. Dimecres va anar a declarar a Manresa en ser citat per segona vegada pel delictes de desobediència, ja que al febrer no va declarar i va presentar un recurs a l'Audiència en considerar que s'havia d'arxivar perquè es vulne-

rava el dret a la defensa en introduir-se conceptes no investigats fins aleshores sobre les dues resolucions del Constitucional.

L'advocat del regidor, David Casellas, explicava ahir que encara no tenien l'escrit de les conclusions de la instrucció, però que hi presentarien recurs per una sèrie de defectes. Un d'aquests seria perquè encara no havien resolt el primer recurs presentat i també perquè en la interlocutòria la jutgessa diu que Pesarrodonna es va acollir al dret de no declarar i “és fals, ja que va contestar “a la pregunta genèrica de la jutgessa, la fiscalia no en va fer i va contestar les meves”. Casellas creu que el fet que no hi haguessin preguntes del ministeri fiscal pot ser un bon símptoma perquè s'acabi arxivant, però en cas contrari considera que tènicament no “es dona un tipus penal” atribuïble a Pesarrodonna, ja que “no hi havia cap ordre concreta dirigida perquè un regidor de Cultura” pogués fer efectiu el mandat del Constitucional, que anaven destinades al govern i els alts càrrecs.

Pesarrodonna explicava que ha passat “un any d'infern” i que és víctima d'una “venjança” per la notorietat de la fotografia amb el nas de pallasso: “És obsessiu; em volen inhabilitat o a la presó, però em mantindré tossudament alçat.” El lletrat va explicar que en breu presentaran la querrela contra qui va instruir els atestats de la Guàrdia Civil per l'1-O després de veure's que “no tenien res a veure amb la realitat” en arxivar-se la demanda d'odi i resistència greu. ■

Sánchez vol el sí de la Catalunya “intel·ligent”

Deslliga els comptes de la “població reclusa” La fiscal vol que la deixin fer



La portaveu Celaá, al final del Consell de Ministres que va enviar el quadre pressupostari a Brussel·les ■ E. NARANJO / EFE

David Portabella
MADRID

El govern que presideix Pedro Sánchez no dona per perdut el vot a favor d'ERC i el PDeCAT al seu pressupost del 2019 i ahir la ministra portaveu, Isabel Celaá, va voler fer una crida a l'independentisme a separar les xifres dels comptes del que ella va anomenar la “població reclusa”. “Són mesures reals, de bondat per a les persones, canvis en el sistema energètic, mesures de dependència... Tot això és el que han de valorar les autoritats catalanes per a expressar-ho a la seva ciutadania que està esperant respostes, i jo dic que pesa molt més la Catalunya dins d'Espanya, històrica, intel·ligent, cultivada, cosmopolita que el que puguin ser algunes declaracions retòriques dels últims dies”, va dir Celaá.

Adjectivar Catalunya

per estovar ERC i el PDeCAT és l'últim recurs per a un govern que assumeix que la fiscal general, María José Segarra, no aplanarà el camí perquè no rebaixarà l'acusació de rebel·lió als presos polítics. Quan els diaris de Madrid donen per fet –citant fonts de la fiscalia– que mantindrà la rebel·lió, la fiscal Segarra exigia ahir que “la deixin treballar amb tranquil·litat” evitant “conjectures”.

Tot i la dependència jeràrquica, la portaveu Celaá sosté que Sánchez no hi pot fer res: “L'executiu no pot actuar i ells ho saben molt bé, en relació amb el poder judicial, i la fiscalia es deu a uns principis d'autonomia i imparcialitat i ho saben.” Sánchez prioritza el sí del PNB a l'acord amb Podem i després vol festejar ERC i el PDeCAT amb l'esquer de “revertir els ajustos de Rajoy”. ■

1809425-11865303

MON
Verd
amb tota Naturalitat

Decoració
floral
Tots Sants



Ctra. de Vic, 25-31 - MANRESA - Tel. 938 72 44 52- 665 94 38 75- monverd@monverd.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Buch i Lloveras, citats el dia 6 a declarar pel referèndum

■ El TSJC els crida per haver promogut la celebració de l'1-O entre els alcaldes quan eren presidents de les associacions municipalistes ACM i AMI ■ L'alcaldessa denuncia una "querella per fer política"

Redacció
BARCELONA

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha citat pel 6 de novembre el conseller d'Interior, Miquel Buch, i l'alcaldessa de Vilanova i la Geltrú, Neus Lloveras, per haver promogut el referèndum de l'1-O entre els alcaldes quan eren presidents de l'Associació Catalana de Municipis (ACM) i de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), respectivament.

El TSJC havia enviat al febrer la causa al Tribunal Suprem –derivada de la querella per desobediència que la fiscalia va presentar el setembre de l'any passat–, però el jutge instructor Pablo Llarena va rebutjar la seva competència per investigar-la.

L'alcaldessa de Vilanova i la Geltrú va insistir ahir, per mitjà d'un missatge a la xarxa social Twitter, que es tracta d'una "querella per fer po-



Buch i Lloveras, el setembre passat ■ ACN

La frase

“Querella per fer política, per haver expressat públicament el suport al referèndum”

Neus Lloveras
ALCALDESSA DE VILANOVA I LA GELTRÚ I EXPRESIDENTA DE L'AMI

lítica, per haver expressat públicament el suport al referèndum”, i el va acompanyar d'una imatge de la citació judicial en qüestió.

Segons l'exposició raonada que el magistrat instructor de la sala civil i penal Jordi Seguí va enviar al jutge Llarena (a les 23.31 hores del 6 de setembre,

minuts després d'haver-se aprovat la llei del referèndum), Lloveras i Buch van enviar un correu electrònic al conjunt d'alcaldes de Catalunya en què se'ls indicava que havien de procedir a confirmar la disponibilitat de locals de votació, i els facilitaven un model de decret d'alcaldia per

mostrar el seu suport polític a la convocatòria electoral de l'1-O.

Després que el Tribunal Constitucional (TC) va suspendre el referèndum, el 10 de setembre, Lloveras va enviar un altre correu electrònic als associats amb un informe elaborat pel col·lectiu Secretaris, Interventors i Tresorers de l'Administració Local per la Independència (SITxCAT) sobre l'1-O, que conclouia que el dret internacional empararia l'actuació dels funcionaris que desobeïssin el TC i complissin el marc legal català acabat d'aprovar.

Dos dies més tard, Lloveras i Buch van enviar una tercera comunicació electrònica sota el títol de *Material de campanya pel Referèndum de l'1 d'octubre*, que contenia el model de dos cartells per fomentar la participació ciutadana i, en el cas de l'AMI, un altre que demanava el vot afirmatiu a la independència de Catalunya. ■

Sense acord en la comissió bilateral sobre infraestructures

X.A.
BARCELONA

La comissió bilateral d'Infraestructures, la primera que es feia des del 2007, va tancar-se ahir sense acord entre la Generalitat i el govern estatal sobre com abonar els primers 200 milions d'euros dels 759 corresponents a la disposició addicional tercera de l'Estatut i que la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals va aprovar traspassar en el termini de quatre anys. El conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, va fer saber a l'Estatat que vol una "materialització directa" d'aquests 200 milions, previstos per al 2019, mitjançant una transferència. En canvi, el Ministeri de Foment és partidari d'injectar-los en obres ja en marxa i pendents d'execució a Catalunya. "Creiem que una cosa són els deutes que s'han de pagar i una altra són les inversions que s'han de fer", va defensar Calvet a la sortida de la reunió, força més llarga del previst. Les dues parts van destacar la voluntat d'arribar a acords i crearan un grup de treball per fer-ho.

OPINIÓ

Boston ja és a Catalunya

Sovint s'ha comparat Barcelona amb Boston i fins i tot hem sentit dir que Catalunya podria arribar a ser la Massachusetts d'Europa. Hem imaginat una societat pròspera, amb una alta concentració d'entitats de prestigi acadèmic de primer nivell i amb una capacitat d'emprenedoria envejable arreu del Vell Continent.

No és fàcil disposar d'entorns tan productius i engrescadors. En qualsevol cas, però, si hi ha cap àrea de coneixement en què Catalunya es pugui inspirar i emmirallar mínimament en Boston, és la biomedicina, la biotecnologia i les tecnologies mèdiques, és a dir, les ciències de la vida.

El nostre ecosistema és ric i molt productiu en termes de recerca i, alhora, insuficient en termes de transformació del valor del coneixement en les àrees de salut. Sobretot del que prové del nostre sistema sanitari, de les fundacions de recerca dels hospitals i dels centres de recerca d'excel·lència, vinculats sobretot als centres Cerca.

Ja fa temps, doncs, que amb aquesta diagnosi i amb la iniciativa de diversos agents d'innovació, el suport del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya, i a través de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries (Aguas) i el Centre Tecnològic Leitat, es va posar en marxa el Cimti (Centre

per a la Integració de la Medicina i les Tecnologies Innovadores). Un projecte real que reivindica el coneixement del sistema de salut i que ha permès iniciar el camí perquè Catalunya esdevingui un referent en innovació en l'àmbit de la salut al sud d'Europa.

I, de fet, això ho hem fet precisament a través del Comitè de Boston, un dels centres més prestigiosos de la costa est dels Estats Units, que dona suport, entre d'altres, a l'Hospital General de Massachusetts, a la Harvard Medical School i al prestigiós MIT.

Va ser il·lusionant que volguessin col·laborar amb nosaltres, que som un instrument al servei del sistema de salut català. La



El robot 'Leonardo' per operar, a la Vall d'Hebron ■ EL PUNT AVUI

raó era molt aclaridora: als Estats Units, l'atenció primària i socio-sanitària està molt mal resolta i els nostres models innovadors

són per a ells una gran font d'aprenentatge.

Hem iniciat una relació bidireccional d'aprenentatge accelerat que ha de fer que, en els pròxims anys, les iniciatives i els projectes de gran impacte social i sanitari tinguin la repercussió global que el món avui permet.

Aquests dies podem fer un tast del potencial que tenim i que oferim en el saló Healthio i en la Barcelona Industry Week, del 16 al 18 d'octubre, a la Fira de Barcelona. La innovació en salut ja és present i té un gran futur a casa nostra fruit de l'esforç, l'emprenedoria i la preparació dels nostres professionals. Si apostem decididament per aquests instruments al servei dels nostres investigadors, podem finançar part de la nostra recerca amb els seus propis fruits i haurem sabut convertir el coneixement en valor social, sanitari i econòmic.

Manel Balcells

Director del Cimti i comissionat de salut de Leitat

